

рели и минезингери пееха пред крале и херцози вдъхновени песни за невиджана хубост...

Това бе Цариград...

Никога нито на сън Иваница бе виждал подобно нещо. Дъхът замря на устните му. И едновременно възторг и мъка свиха сърцето му. Горд и могъщ бе врагът. Щяха ли да успеят бедните жители на Хемската земя да разклатят вековната империя на Константина? Не беше ли блянът им твърде дързък, твърде самонадеян?

Иваница отърси очи от чудното видение и се замисли. Коя страшна съдба бе хвърлила тяхното бедно и сурово племе да дели граница с тази приказна величавост? Не приличаха ли те на просяк, който живее до вратите на горд, бляскав палат? И тежка обида све гърлото му. Той жалка и немощна му се стори неговата малка, далечна земя.

Тогава бясна гордост сви юмруците му. Добре, нека! Великият Визанс ще бъде сломен от бедните българи. Някого този град ще трепне пред тогова, който сега иде като неизвестен, безпомощен юноша. Защото в жилите на презрените българи тече млада, и буйна кръв, която не можеха да откупят всички несметни богатства на стария, немощен Визанс.

Някой леко се докосна до рамото му, Един млад човек с гъсти черни вежди и балг, усмихнат поглед го разглеждаше с любовитство.

- За пръв път ли виждаш Константиновград?

- Да.

- Колко жаяво, че няма да минем през златната порта, както обикновено става, когато василевсът е спечелил някъде победи. Тогава щеше да има на какво да се чудим. Но сега Исак Ангел е недоволен и затова няма да има никакви тържествени пос-